

Kniha Daniel – číslo pět

Sedmdesát let

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jójakím byl prvním z posledních tří judských králů, a když byl poražen Babylóňany, začalo pro jižní království sedmdesát let otroctví. Těchto sedmdesát let vymezuje časové období, po které bude vládnout Babylón, první království biblického proroctví. Ve dvacáté třetí kapitole Izajáše měla být nevěstka z Týru na sedmdesát symbolických let zapomenuta; tato léta byla prorocky označena jako dny jednoho krále. V biblickém proroctví je král královstvím a dny jediného království biblického proroctví, které trvalo sedmdesát let, byly dny Babylóna.

Během oněch dějin bude nevěstka z Týru, která představuje papežství, zapomenuta. Na konci sedmdesáti symbolických let bude připomenuta a vyjde a bude smilnit se všemi královstvími země. Duchovní smilstvo je nezákonný vztah, vznikající spojením církve a státu. Na konci symbolických sedmdesáti let vstoupí papežství do vztahu se Spojenými národy, představovanými všemi králi, s nimiž nevěstka z Týru na konci sedmdesáti symbolických let smilní. Královstvím, které vládne během sedmdesáti symbolických let, jsou Spojené státy, zemská šelma se dvěma rohy.

Kapitoly první až pátá knihy Daniel podávají přehled dějin sedmdesáti let Babylóna, a proto tyto kapitoly představují dějiny obou rohů šelmy ze země. Kapitoly čtyři a pět označují prvního a posledního babylónského krále, a tyto dvě kapitoly společně vymezují dějiny šelmy ze země a jejích dvou rohů. Soud nad oběma rohy i nad samotnou šelmou ze země je znázorněn soudem nad prvním králem a posledním králem. Nad Nebúkadnesarem byl vynesena soud vyhnání na „sedm časů“, během nichž žil jako divoké zvíře po dva tisíce pět set dvacet dní z trávy a rosy. Belšazarův soud byl napsán na zdi a byl ztotožněn s číslem dva tisíce pět set dvacet, čímž je ukázáno, že soud nad šelmou ze země a jejími dvěma rohy je znázorněn „sedmi časy“ z Leviticu dvacet šest. To je založeno na svědectví dvou králů a tyto dva svědkové představují prvního a posledního.

„Sedm časů“ je kamenem úrazu pro adventismus, a proto nemůže být rozpoznáno, ačkoli je zcela zjevně přítomno — pro ty, kdo chtějí vidět. Je symbolem soudu nad národem (Babylónem), který vládl sedmdesát let, a symbolem soudu nad královstvím, které vládne sedmdesát symbolických let. Když William Miller předložil své porozumění „sedmi časům“ z Leviticu dvacet šest, použil Nebúkadnesarových dva tisíce pět set dvacet dní života jako zvíře v Danielovi, kapitole čtyři, jako jedno z prorockých svědectví na podporu „sedmi časů“ z Leviticu dvacet šest. „Sedm časů“ je jak základním kamenem, tak vrcholovým kamenem ve čtvrté kapitole Zachariášově. Ježíš, sestra Whiteová, Izajáš a Petr je označují za kámen, který se stal hlavou úhlu. Je to korunující nauka biblického proroctví, ačkoli zůstává v podstatě neviditelná těm, kdo se hlásí za posly třetího anděla.

Když začneme uvažovat o prvních šesti kapitolách knihy Daniel, je důležité si uvědomit, že již od samého počátku je označeno „sedm časů“. Když byl Jójakím svržen Babylónem, začalo

sedmdesátileté zajetí. Kniha Paralipomenon vysvětluje, proč byli odvedeni do zajetí na sedmdesát let.

Sedekiášovi bylo dvacet jedna let, když začal kralovat, a kraloval jedenáct let v Jeruzalémě. Činil to, co je zlé v očích Hospodina, svého Boha, a nepokořil se před prorokem Jeremjášem, který mluvil z Hospodinových úst. Vzbouřil se také proti králi Nebúkadnesarovi, který jej byl zavázal přísahou při Bohu; on však zatvrdil svou šíjí a zatvrdil své srdce, aby se neobrátil k Hospodinu, Bohu Izraele. Také všichni přední kněží i lid velmi rozmnožili své přestupky podle všech ohavností pohanů; poskvrnili dům Hospodinův, který on posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, k nim posílal své posly časně a ustavičně, neboť se slitovával nad svým lidem i nad svým příbytkem. Oni se však Božím poslům posmívali, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až vzplál Hospodinův hněv proti jeho lidu, takže již nebylo léku. Proto na ně přivedl krále Kaldejských, který mečem pobíjel jejich jinochy v domě jejich svatyně; neměl slitování ani s mládencem ani s pannou, ani se starcem nebo sešlým věkem: všechny jim vydal do ruky. Všechny nádoby domu Božího, veliké i malé, poklady domu Hospodinova i poklady krále a jeho knížat, to vše odvezl do Babylóna. I spálili dům Boží, zbořili hradbu jeruzalémskou, všechny jeho paláce vypálili ohněm a zničili všechny jeho vzácné nádoby. Ty pak, kteří unikli meči, odvedl do Babylóna; a byli otroky jemu i jeho synům až do nastolení království perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremjášových, dokud země nevynahradila své dny odpočinku; po všechny dny svého zpusťování odpočívala, aby se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce Kýra, krále perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremjášových, vzbudil Hospodin ducha Kýra, krále perského, takže dal vyhlásit po celém svém království, a také to dal písemně oznámit: Toto praví Kýros, král perský: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes; a on mi přikázal, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Hospodin, jeho Bůh, buď s ním, ať vstoupí nahoru. 2 Paralipomenon 36:11–23.

Sedmdesát let v otroctví mělo naplnit Jeremjášovo slovo: „dokud země nevyužila svých sobot; po všechny dny, kdy ležela zpustošená, zachovávala sobotu.“ V celém Božím slově je pouze jedno místo, kromě verše v Paralipomenon, který zde uvádíme, jež se zmiňuje o tom, že země „využívá“ svých sobot. Toto místo se nachází v 3. Mojžíšově, v kapitolách dvacet pět a dvacet šest. Kapitola dvacet pět podává pokyny, jak umožnit zemi, aby využila svůj sobotní odpočinek, a kapitola dvacet šest vymezuje kletbu „sedmkrát“, pokud by tyto smluvní pokyny nebyly zachovávány.

Osud Jójakíma označil počátek zajetí, které je součástí toho, co Daniel v deváté kapitole nazval Mojžíšovým „prokletím“ a „přísahou“. Daniel rozuměl kletbě „sedmi časů“, neboť v deváté kapitole vydává svědectví, že právě skrze své studium Jeremjášova proroctví o sedmdesáti letech pochopil počet let, po které bude Boží lid zotročen v Babylóně.

V prvním roce jeho kralování jsem já, Daniel, porozuměl z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k proroku Jeremjášovi, že naplní sedmdesát let zpustošení Jeruzaléma. Daniel 9,2.

Daniel porozuměl sedmdesáti letům „z knih“, nikoli pouze z knihy Jeremiášovy. Tou další knihou, jíž porozuměl, byly spisy Mojžíšovy, neboť ve své modlitbě ztotožňuje „kletbu“ sedmdesáti let

otroctví s Mojžíšovou „příisahou“. Slovo v deváté kapitole Danielově, které se překládá jako „příisaha“, je totéž slovo, které je v Levitiku dvacáté šesté kapitole přeloženo jako „sedmkrát“. Zajetí Judy v Babylóně po sedmdesát let bylo naplněním kletby „sedmkrát“, navzdory tomu, co by mohl tvrdit kterýkoli moderní teolog. Je to jasné jako den, avšak jen tehdy, jste-li ochotni to vidět.

I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sinaj a řekl: Mluv k synům Izraele a řekni jim: Až vejдете do země, kterou vám dávám, tehdy bude země světit sobotu Hospodinu. Šest let budeš osévat své pole a šest let budeš prořezávat svou vinici a sklízet její úrodu; ale sedmého roku bude mít země sobotu odpočinutí, sobotu Hospodinu: nebudeš osévat své pole ani prořezávat svou vinici. Co samo vyroste z tvé sklizně, nebudeš žnout, ani nebudeš sbírat hrozny ze své neobdělávané révy, neboť je to rok odpočinutí pro zemi. A sobota země bude pokrmem pro vás; pro tebe i pro tvého služebníka i pro tvou služebnici i pro tvého nádeníka i pro tvého hosta, který u tebe pobývá; i pro tvůj dobytek a pro zvěř, která je ve tvé zemi, bude veškerý její výnos pokrmem. A napočítáš si sedm sobot let, sedmkrát sedm let; a období sedmi sobot let ti bude činit čtyřicet devět let. Potom dáš zaznít polnici jubilea desátého dne sedmého měsíce; v den smíření dáte znít polnici po celé své zemi. Leviticus 25:1–9.

Je důležité vidět, že v pokynech o ponechání země v odpočinutí pokračovalo sedm cyklů šesti let obdělávání půdy a jednoho roku, kdy měla země odpočívat, až do čtyřicátého devátého roku, kdy mělo nastat jubileum označující naplnění sedmi cyklů po sedmi letech. Zásadním bodem, který je třeba postřehnout, je, že zaznění jubilejní polnice mělo nastat v Den smíření, čímž se ukazuje, že když 22. října 1844 započal antitypický Den smíření, měla tehdy zaznít jubilejní polnice představující cyklus „sedmi časů“. „Sedm časů“, které začaly, když byl Manases odveden do Babylóna roku 677 př. Kr., představovalo dva tisíce pět set dvacet let, jež se završily v antitypický Den smíření. Tato souvislost unikne pouze těm, kdo nejsou ochotni ji vidět. Cyklus „sedmi časů“ je spojen s dvěma tisíci třemi sty lety.

Je také důležité vidět, že v rámci smluvních ustanovení prvních devíti veršů dvacáté páté kapitoly Leviticu se nachází nejhlubší ilustrace zásady den za rok v Božím slově. Směs bájí, kterou teologové předkládají, aby udrželi stádo opojené babylónským vínem, spočívá v tom, že soud „sedmkrát“ ve dvacáté šesté kapitole je nesprávným chápáním hebrejského významu slova přeloženého jako „sedmkrát“. Tento argument není pravdivý. Hebrejský význam toho slova ve své definici plně zahrnuje oprávnění k jeho číselnému použití, avšak jejich mylný argument, který podpirají zavádějícím předpokladem založeným na jejich samozvané odbornosti v hebrejské gramatice, je jednoduše argumentem odvádějícím pozornost.

Soud, znázorněný jako „sedm časů“ v kapitole dvacáté šesté, je rozpoznáván podle kontextu daného oddílu, nikoli podle toho, jak někteří novodobí teologové překrucují hebrejský jazyk. William Miller dospěl ke svému závěru bez jakéhokoli odkazu na hebrejský jazyk a inspirace potvrdila, že jeho porozumění bylo správné. Andělé vedli jeho porozumění na základě kontextu kapitoly, v níž je umístěn soud „sedmi časů“, nikoli na základě hebrejského jazyka.

Kontext pětadvacáté kapitoly spočívá v tom, že jsou v ní vymezeny smluvní pokyny; šestadvacátá kapitola pak uvádí zaslíbené požehnání za zachovávání těchto smluvních pokynů a poté označuje to, co Daniel nazývá „Mojžíšovým prokletím“, za neposlušnost vůči těmto pokynům.

Kontextem je téma zásady den za rok v biblickém proroctví. Ty úvodní verše v Leviticu dvacáté páté kapitoly ukazují, že v biblickém proroctví jeden den představuje jeden rok. V knize Exodus Mojžíš jasně vymezuje vztah mezi sobotním odpočinkem sedmého dne pro člověka i dobytek a sobotním odpočinkem sedmého roku pro zemi.

Šest let budeš osévat svou zemi a shromažďovat její úrodu. Sedmého roku ji však necháš odpočinout a ponecháš ji ladem, aby se mohli najíst chudí z tvého lidu; a co zanechají, to bude jíst polní zvěř. Stejně naložíš se svou vinicí i se svým olivovým sadem. Šest dní budeš konat svou práci, ale sedmého dne budeš odpočívat, aby si odpočinul tvůj vůl i tvůj osel a aby si syn tvé děvečky i příchozí oddechli. Exodus 23,10–12.

V těchto třech verších lze rozpoznat, že den odpočinku pro lidi i dobytek odpovídá roku odpočinku pro zemi. V 3. Mojžíšově, v dvacáté páté kapitole, v prvních pěti verších, nacházíme totožnou gramatickou strukturu jako v přikázání o sobotě v 2. Mojžíšově 20,8–11.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sínaj a řekl: Promluv k synům Izraele a řekni jim: Až vejдете do země, kterou vám dávám, bude země zachovávat sobotu Hospodinu. Šest let budeš osívat své pole a šest let budeš prořezávat svou vinici a shromažďovat její úrodu; ale sedmého roku bude země mít slavnostní sobotní odpočinutí, sobotu pro Hospodina: své pole nebudeš osívat ani svou vinici prořezávat. Co samo od sebe vzejde z tvé žně, nebudeš sklízet, ani nebudeš sbírat hrozny ze své neobdělané révy; neboť je to rok odpočinutí pro zemi. Leviticus 25:1–5.

Pamatuj na den sobotní, abys jej světil. Šest dní budeš pracovat a konat všechnu svou práci; ale sedmý den jest sobota Hospodina, tvého Boha. Nebudeš v něm konat žádnou práci: ty ani tvůj syn, ani tvá dcera, tvůj služebník ani tvá služebnice, tvůj dobytek ani tvůj příchozí, který je v tvých branách. Neboť v šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře i všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul; proto Hospodin požehnal den sobotní a posvětil jej. Exodus 20:8–11.

Společně tato dvě přikázání o sobotě vymezují kontext Leviticu dvacet pět a dvacet šest. Jsou-li spojena řádek za řádkem, dosvědčují, že „šest dní budeš pracovat a konat veškeré své dílo“ a „šest let budeš osévat své pole a šest let budeš prořezávat svou vinici a shromažďovat její úrodu“. „Ale sedmý den je sobota Hospodina, tvého Boha,“ a „sedmý rok bude pro zemi sobotou odpočinutí, sobotou pro Hospodina“.

Obě slova, která jsou v kterémkoli ze sobotních přikázání překládána jako „sedmý“, ať už jde o sobotu pro lidi nebo o sobotu pro zemi, jsou tímž hebrejským slovem, které je ve dvacáté šesté kapitole Leviticus překládáno jako „sedmkrát“. Kontext dvacáté páté a dvacáté šesté kapitoly Leviticus je zasazen do prorockého pravidla, podle něhož jeden den v biblickém proroctví představuje jeden rok. Neméně významné je prorocké pravidlo prvního výskytu.

První věcí, o níž je v těchto dvou kapitolách zmínka, je princip den za rok. William Miller byl veden Gabrielem a dalšími anděly k tomu, aby rozpoznal „sedm časů“ v Leviticu jako symbol dvou tisíc pěti set dvaceti let, a to je v naprostém souladu s kontextem těchto kapitol, jímž je princip den za rok, předložený v úvodních pěti verších dvacáté páté kapitoly.

Když autor knihy Paralipomenon uvedl důvod, proč bylo Babylónu dovoleno odvést jižní království Judsko do zajetí, řekl, že to bylo proto, aby země mohla požívat svůj sobotní odpočinek. Jediné další místo v Božím slově, které hovoří o tom, že země požívá odpočinku, se nachází ve dvacáté páté a dvacáté šesté kapitole knihy Leviticus. Sedmdesát let, po něž Babylón vládl jako první království biblického proroctví, nepředstavuje pouze symbolická léta, po něž bude šelma ze země vládnout jako šesté království biblického proroctví, nýbrž těch sedmdesát let je přímým odkazem na „sedm časů“ Mojžíšova prokletí.

Když začneme studovat proroctví, jež jsou znázorněna v prvních šesti kapitolách Danielovy knihy, je nezbytné vědět, že kletba „sedmi časů“, stejně jako požehnání „sedmi časů“, je prvkem každé z těchto kapitol.

Je také důležité pamatovat na to, že cyklus sedmi cyklů po sedmi letech je vyznačen zatroubením jubilejní polnice desátého dne sedmého měsíce, což je Den smíření. Tato skutečnost spojuje „sedm časů“ s dvěma tisíci třemi sty dny v Danielovi, kapitole osmé, verši čtrnáctém. Je rovněž důležité pamatovat na to, že prorocký rok má tři sta šedesát dní, a jestliže budete stále znovu počítat tři sta šedesát dní po dobu „sedmi časů“, odpovídá to dvěma tisícům pěti stům dvaceti dnům.

Když Daniel z knih porozuměl počtu let, který určil Jeremjáš, začal modlitbu, která zahrnuje každý prvek odpovědi pokání, jenž je označen jako nezbytný, mají-li se Boží lidé kdy probudit k realitě, že jsou zajatci v zemi nepřitele. Na konci Danielovy modlitby z dvacáté šesté kapitoly Leviticu se zjevil Gabriel, aby Danielovi dal porozumění vidění, které „slyšel“, vidění o dvou tisících třech stech dnech. Gabriel začal tím, že Danielovi oznámil, že pro jeho lid bylo „ustanoveno“ sedmdesát týdnů.

Sedmdesát týdnů je určeno tvému lidu a tvému svatému městu, aby byla ukončena nevěrnost, učiněn konec hříchům, vykonáno smíření za nepravost, uvedena věčná spravedlnost, zapečetěno vidění i proroctví a pomazána nejsvětější svatyně. Daniel 9,24.

Slovo přeložené ve verši jako „ustanoveno“ znamená „odříznuto“, a proto to znamená, že sedmdesát týdnů mělo být odříznuto od dvou tisíc tří set dnů. Počínaje třetím výnosem v roce 457 př. Kr. měl Danielův lid sedmdesát prorockých týdnů zkušební doby. Sedmdesát prorockých týdnů se rovná čtyřem stům devadesáti letům. Čtyři sta devadesát let po třetím výnosu by starověký Izrael v roce 34 ukamenoval Štěpána a byl by zcela rozveden s Bohem.

Zajetí, které předcházelo třem dekretům určujícím počáteční bod čtyř set devadesáti let zkušební doby, trvalo sedmdesát let. Těchto sedmdesát let mělo zemi umožnit, aby si užívala sobotních odpočinutí, která starověký Izrael nikdy nenaplnil. Sedmdesát let sobotních odpočinutí pro zemi bylo přivedeno v důsledku čtyř set devadesáti let (či sedmdesáti týdnů let) vzpoury proti Mojžíšově přísaze.

Čtyři sta devadesát let vzpoury proti smlouvě Leviticus dvacet pět způsobily sedmdesát let zajetí, aby země mohla užívat svého odpočinku. Sedmdesát let zajetí vedlo ke třem výnosům, které vyznačily dalších čtyři sta devadesát let doby milosti pro starověký Izrael. Vidíme tedy dvě doby milosti, každou o délce čtyř set devadesáti let. Tyto tři výnosy jsou předobrazem poselství tří

andělů, z nichž první přišlo roku 1798, na konci prvního rozhořčení „sedmkrát“ proti severnímu království. Třetí anděl přišel dva tisíce tři sta let po třetím výnosu, dne 22. října 1844, kdy zároveň přišel i „poslední konec rozhořčení“.

Během šestačtyřiceti let mezi koncem prvního rozhořčení a koncem posledního rozhořčení položil Ježíš základ milleritského chrámu a základním kamenem bylo „sedm časů“. Tento kámen měl být pro adventismus na počátku buď základním kamenem (anebo kamenem úrazu), a na konci buď úhelným a vrcholovým kamenem (anebo náhrobkem). Tři dekrety, které představují příchod poselství tří andělů v dějinách let 1798 až 1844, představují také první tři kapitoly knihy Daniel.

V příštím článku začneme pojednávat o prvních šesti kapitolách.

„Až budou knihy Daniel a Zjevení lépe pochopeny, budou mít věřící zcela jinou náboženskou zkušenost... Jedna věc bude ze studia Zjevení jistě pochopena — že spojení mezi Bohem a Jeho lidem je těsné a rozhodné.“ The Faith I Live By, 345.